

תורה אור • פרשת בשלח • מאמר 3

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת...

”אז שר משה ובני ישראל”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/beshalach/3](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/beshalach/3)

1 אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר אשירה לה' כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים.

"אז שרו משה ובני ישראל את השירה הזאת לה', ואמרו: 'אשיר לה', כי רם ונישא הוא; את הסוס ואת רוכבו השליך לים."

הנה להבין ענין קייס. וגם הלא לפי דרך בניי מצרים לאי לא היה להם דרך על הים אלא שצוה ה' וישובו ויחנו כו'

כעת יש להבין את ענין קריעת ים סוף. ועוד: הרי בדרך שבה הלכו בני ישראל ממצרים לארץ ישראל לא היה עליהם לעבור דרך הים; רק מפני שה' ציווה עליהם "שישובו ויחנו" וכו' הגיעו לשם.

(וגם לא עברו את הים מעבר לעבר אלא באותו צד שירדו באותו צד עצמו עלו). הטעם כתיב וידעו מצרים כי אני ה'.

(ועוד, הם לא חצו את הים מצד אחד לצד האחר, אלא באותו צד שבו ירדו — באותו צד עצמו עלו). הטעם לכך הוא הכתוב: "ומצרים ידעו כי אני ה'".

וצריך להבין דהא כתיב ויכסו מים צריהם אחד מהם לא נותר. אלא הענין כי הנה יש מצרים בכל אדם ובכל זמן.

אך הדבר דורש הסבר, שהרי כתוב: "המים כיסו את צורריהם, איש מהם לא נותר". אלא הענין הוא שיש "מצרים" בכל אדם ובכל זמן.

ולכן אמרו בכל דור ודור חייב אדם לראות אי"ע כאלו הוא יצא ממצרים וכתיב למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך.

ולכן אמרו חכמינו: "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא עצמו יצא ממצרים", ונאמר: "כדי שתזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך".

2 ואיתא בתוספתא שצריך לזכור ג"כ קריעת ים סוף והענין כי הנה ארז"ל על ג' דברים העולם עומד.

ומצאנו בתוספתא שיש לזכור גם את קריעת ים סוף. והענין הוא שחכמינו זיכרונם לברכה אמרו: "על שלושה דברים העולם עומד:"

על התורה ועל העבודה ועל גמ"ח. עבודה הן הן הקרבנות שהיה אש שלמעלה יורד ע"ג המזבח אריי דאכיל קורבנין.

"על התורה, על העבודה ועל גמילות חסדים." "העבודה" היא עבודת הקרבנות, שהרי אש של מעלה הייתה יורדת על גבי המזבח — "אריה שאוכל את הקרבנות".

3 ומשחרב בהמ"ק תקנו תפלה כנגד הקרבנות דהיינו למסור נפשו הבהמית שתוכלל באש של מעלה בחי אהבה רבה הבאה מלמעלה ואתערותא דלעילא כו'.

ומשחרב בית המקדש, תיקנו [חז"ל] תפילה כנגד הקרבנות: כלומר, למסור את הנפש הבהמית, כדי שתיכלל באש שלמעלה — בחינת אהבה רבה, הבאה מלמעלה, ואתערותא דלעילא וכו'.

ולהבין כיצד הוא מרומז בתפלה איך שיורד בחינת אש שלמעלה. אך הענין זהו אשר תקנו בש"ע לומר כל הברכות ברוך אתה כו'.

וכדי להבין כיצד הדבר נרמז בתפילה, באופן שבחינת האש שלמעלה יורדת — העניין הוא שתיקנו [חז"ל] לומר בשמונה עשרה את כל הברכות בנוסח "ברוך אתה" וכו'.

4 והוא ע"ד מ"ש ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם. פי' מעלמא דאתכסיא לעלמא דאתגליא דהיינו מבחי' סוכ"ע לממכ"ע כי הוי"ה הוא האלהים וכשמקשר נפשו הבהמית לה' אחד

הדבר הוא בדומה למה שנאמר: "ברוך ה' אלקי ישראל מן העולם ועד העולם". כלומר, מעולם הנסתר לעולם הגלוי — מבחינת סוכב כל עלמין לממלא כל עלמין, שכן הוי"ה הוא אלקים. וכאשר האדם קושר את נפשו הבהמית לה' אחד,

אזי גם בחי' אש שלמעלה מבחי' סוכ"ע שורה ומתגלה בנפשו. וזהו ברוך לשון המשכה מהעולם אל הגילוי להיות בבחי' אתה לנוכח:

אזי גם בחינת האש שלמעלה, שמעל לבחינת סוכב כל עלמין, שורה בנפשו ומתגלית בה. וזהו פירוש "ברוך": לשון המשכה מן העולם אל הגילוי, עד שהדבר יהיה בבחינת "אתה", בפנייה ישירה.

5 וביאור הענין כי הנה ארז"ל כל מה שיש ביבשה יש בים. ים הוא בחי' עלמא דאתכסיא ויבשה הוא בחי' עלמא דאתגליא.

ביאור העניין: חז"ל אמרו: "כל מה שיש ביבשה יש בים". "ים" הוא בחינת העולם הנסתר (עלמא דאתכסיא), ו"יבשה" היא בחינת העולם הגלוי (עלמא דאתגליא).

והנה ההפרש שבין יבשה לים בגשמיות הוא שהברואים שבים אינם נראים לחוץ כי הים מכסה עליהם

והנה ההבדל בין יבשה לים במובן הגשמי הוא שברואי הים אינם נראים כלפי חוץ, מפני שהים מכסה אותם;

וגם חיותם וקיומם הוא בתוך הים דוקא וא"א להם לחיות ביבשה שמיד מתים משא"כ ברואים שביבשה

הנה הארץ תוציא צמחה ועושה פרי למעלה.

וגם חיותם וקיומם הם דווקא בתוך הים, והם אינם יכולים לחיות ביבשה, שכן הם מתים מיד. לעומת זאת, אצל

ברואי היבשה, "הארץ מוציאה את צמחיה" ומצמיחה פירות מעליה [מעל פני האדמה].

6 והגם שיניקותם ממנה הם נראים כאלו הן יש ודבר בפ"ע ומכ"ש שאר הברואים אשר בהם נפש חיה

למינה. ועד"ז יובן ההפרש ברוחניות למעלה ההפרש בין עלמא דאתכסיא לעלמא דאתגלייא.

ואף שהם יונקים ממנה, הם נראים כאילו הם מציאות לעצמם, ועל אחת כמה וכמה שאר הנבראים, שיש בהם "נפש

חיה למינה". באותו אופן אפשר להבין את ההבדל למעלה, בתחום הרוחני: את ההבדל בין העולם הנסתר לעולם

הגלוי.

כי הנה מבשרי אחזה שיש בנשמה שכל ומדות והשכל נחלק לג' והמדות לז' ויש עליהם ג' לבושים

מחדו"מ

שהרי "מבשרי אחזה": בנשמה יש שכל ומדות; השכל נחלק לשלושה, והמדות לשבעה, ומעליהם שלושה לבושים —

מחשבה, דיבור ומעשה.

וגם הם מתחלקים לפרטים רבים ובכללן הם ה' בחינות שכל ומדות ומחדו"מ כנגד נרנח"י וכמה מיני

מדרגות גבוה מעל גבוה

גם אלה מתחלקים לפרטים רבים, ובכללותם הם חמש בחינות: שכל, מדות, מחשבה, דיבור ומעשה, כנגד נפש,

רוח, נשמה, חיה ויחידה. ויש [גם] סוגים רבים של מדרגות, "גבוה מעל גבוה",

וגבוהים עליהם כולם הם בבחי' נרנח"י כל אחד יש לו בחי' בפני עצמו מה שאין בחבירו יש מי שעובד

בבחי' ומדרגת כלות הנפש כו'

"וגבוהים עליהם": כל אלה נכללים במדרגות נפש, רוח, נשמה, חיה ויחידה. לכל אחת יש בחינה משלה, שאין

בחברתה; יש מי שעובד את ה' בבחינה ובמדרגה של כלות הנפש, וכי'.

וכן הנשמה בפ"ע בגי' יש כמה בחי' ומדרגות שונות. אך יש מהן בבחי' עלמא דאתגליא שנראים המדרגות מופרדים בגילוי.

כך גם לנשמה בפני עצמה בגן עדן יש בחינות ומדרגות שונות רבות. אך יש מהן שהן בבחינת העולם הגלוי, והמדרגות נראות בו בגלוי כנפרדות זו מזו.

7 ויש מהם שהם עלמא דאתכסיא שהם בטלים במציאות במקורם שהוא בחי' סוכי' דכולא קמיה כלא חשיב ומבחי' זו היתה מדרגת משה רבינו ע"ה

ויש מהם שהם של העולם הנסתר: הם בטלים במציאות בתוך מקורם, שהוא בחינת האור המקיף את כל העולמות (סובב כל עלמין), שלפניו "הכול נחשב כאין". ממדרגה זו הייתה מדרגתו של משה רבנו, עליו השלום,

שנאמר עליו כי מן המים משיתהו מבחי' ים עלמא דאתכסיא ולכן היה כבד פה שבחי' דבור והתגלות נמנע ממנו לפי שהיה לו יתרון ומעלה בבחי' ומדרגת בטול במציאות במאד כמ"ש ונחנו מה כו'.

כפי שנאמר עליו: "כי מן המים משיתהו" — מבחינת "ים", העולם הנסתר. לכן היה "כבד פה": בחינת הדיבור והגילוי נמנעה ממנו, משום שהיה לו יתרון ומעלה בבחינת ובמדרגת ביטול מוחלט של [עצם] מציאותו, ככתוב: "ונחנו מה" וכו'.

וזהו ענין הברכה ברוך אתה כו' מן העולם ועד העולם שיהיה בחי' עלמא דאתכסיא ובחי' סוכי' שהוא בחי' בטול דכולא קמיה כלא חשיב נמשך בגלוי גם בעלמא דאתגליא וראו כל בשר כו':

וזהו עניינה של הברכה "ברוך אתה" וכו', "מן העולם ועד העולם": שבחינת העולם הנסתר ובחינת האור המקיף את כל העולמות, שבה הכול בטל ו"נחשב כאין" לפניו, יימשכו בגלוי גם אל העולם הגלוי, ו"ראו כל בשר" וכו'.

8 אך כל בחי' ברכה והמשכה מלמעלה למטה זו היא בחי' ומדרגת עבודת הכהן. אבל עבודת הלויים מדה אחרת היתה בהם היא ממטה למעלה

אולם כל [צורה של] ברכה והמשכה מלמעלה למטה היא בחינה ומדרגה בעבודת הכהן. ואילו בעבודת הלויים הייתה מידה אחרת: היא ממטה למעלה,

דכתיב ועבד הלוי הוא שבחי' עבודתו היא בבחינה עלמא דאתכסיא שלא יהיה בחי' ומדרגת עלמא דאתגליא נראה לבחי' ומדרגה כלל ולא יהיה תופס מקום כלל

כמו שכתוב: "ועבד הלוי הוא": בחינת עבודתו היא בבחינת העולם המכוסה, כך שהעולם הגלוי לא יראה כלל בבחינה ומדרגה, ולא יתפוס מקום כלל,

כמ"ש אתה הוא הוי' לבדך וגוי שאינו בגדר עלמין כלל לא בגדר ממלא ולא בגדר סוכב ולזה היתה עבודתם בשירה וזמרה בנגון.

כמו שכתוב: "אתה הוא הוי' לבדך" וגוי: הוא אינו בגדר העולמות כלל, לא בגדר ממלא כל עלמין ולא בגדר סוכב כל עלמין. משום כך הייתה עבודתם בשירה וזמרה, בנגון.

כי ענין הנגון הוא שאין בו רק התפעלות הנפש מפני גילוי התנועות ולא מפני שיש בתנועות ההם מצד עצמם שום שכל והתחדשות אלא מפני גילוי התנועה מתעורר גילוי הלב.

כי עניינו של הנגון הוא שאין בו אלא התפעלות הנפש, הנובעת מהבעת התנועות [של הנגון], ולא משום שיש בתנועות עצמן שכל או חידוש כלשהו; אלא שהבעת התנועה מעוררת את הבעת הלב.

9 ולכן אפילו בנגון ישן יש התעוררות והתפעלות מפני גילוי התנועה שבה כך הוא ענין עבודת הלוי בשירה להיות בחי' התפעלות הנפש מצד עצמה ולא מצד השגה להוליד מבינתו כו'

ולכן גם בנגון ישן יש התעוררות והתפעלות, מפני שהתנועה שבו מתבטאת. זהו עניינה של עבודת הלוי בשירה: לעורר את הנפש מצד עצמה, ולא באמצעות הבנה המולידה רגש מתוך הבינה וכו',

מאחר שעבודתו בבחי' הוא בחי' אתה הוא ה' לבדך וגוי' דלית מחשבה תפיסא ביה כלל

שכן עבודתו היא בבחינת "הוא", בבחינת "אתה הוא ה' לבדך" וכו', שאין מחשבה תופסת בו כלל,

אלא התפעלות רעותא דלבא שיהיה נוגע עד הנפש נקודת הלב ולא להיות בחי' מקיף לבד.

אלא בהתעוררות רצון הלב, שתיגע בנפש, בנקודת הלב, ולא תהיה רק בבחינת מקיף.

10 ועד"ז נתקן פסוקי דזמרה קודם ק"ש ולכן קוראין אותן פסוד"ז שהם כעין בחי' נגון שהוא רק הרחבת הדבור

בדומה לכך, תיקנו לומר פסוקי דזמרה לפני קריאת שמע, ולכן הם נקראים פסוקי דזמרה, כלומר "פסוקים של שירה": הם דומים לבחינת נגון, שאינו אלא הרחבה של הדיבור.

וביאור הענין בתוספת ביאור לפרש הדבר היטיב להלהיב לבו ונפשו שיתפעל מזה משא"כ כשאומר הפסוקים ואינו נוגע לנקודת לבו אין זה בחי' זמרה ונגון ואין זו עבודה תמה.

והעניין יתבאר בתוספת הסבר, כדי להבהיר אותו היטב ולהלהיב את הלב והנפש, כך שהאדם יתעורר מכך. לעומת זאת, כשהאדם אומר את הפסוקים והם אינם נוגעים בנקודת לבו, אין זו בחינת שירה ונגון, ואין זו עבודה שלמה.

11 וזהו אשירה לה' כי גאה גאה. פיי שבחתי אשירה הוא מפני כי גאה למעלה מגאה וגאה הוא בחינת סובב כל עלמין דכולא קמיה כלא חשיב.

וזהו [פירוש] "אֲשִׁירָה לַה' כִּי גָאָה גָאָה": כלומר, בחינת "אשירה" היא מפני שהוא "גאה" למעלה מ"גאה". "גאה" היא בחינת סובב כל עלמין, שלגביו הכול נחשב כלא כלום.

וגאה על גאה הוא יתברך בעצמו ובכבודו אין סוף ברוך הוא ממש דלית מחשבה תפיסא ביה כלל בחינת אתה הוא ה' לבדך וגוי לא נערוך אליו קדושתו.

ו"גאה על גאה" הוא הוא יתברך בעצמו ובכבודו, אין סוף ברוך הוא ממש, שאין מחשבה תופסת בו כלל; בחינת "אתה הוא ה' לבדך" וגוי. "לא נערוך אליו קדושתו".

פיי שאפילו קדושתו שהוא קדוש ומובדל כו' לא נערוך אליו לפי שאינו בגדר עלמין כלל: כלומר, אפילו את קדושתו — שהוא קדוש ונבדל וכו' — איננו יכולים להשוות אליו, מפני שאינו בגדר העולמות כלל.

12 ולכן סוס ורוכבו רמה בים. כי הנה כתיב כי תרכב על סוסיך מרכבותיך ישועה. וביאור הדבר דהנה האותיות נקראים סוסים כמו שסוס בטל לגבי רוכבו והרוכב מנהיגו.

ולכן נאמר: "את הסוס ורוכבו רמה בים". שהרי כתוב: "כי תרכב על סוסיך מרכבותיך ישועה". וביאור הדברים: האותיות נקראות "סוסים", שכן כשם שהסוס בטל לפני רוכבו והרוכב מנהיג אותו,

כך הנה אותיות דבורו הם בטלים לגבי השכל והשכל מנהיגו לכל אשר יחפוץ יטנו אך מ"מ יש יתרון מעלה בסוס שיכול להוליך את הרוכב למקום שאין הרוכב יכול לילך שם.

כך אותיות הדיבור בטלות לפני השכל, והשכל מכוון אותן: "לכל אשר יחפוץ יטנו". ואף על פי כן, יש לסוס יתרון: הוא יכול לשאת את הרוכב למקום שהרוכב אינו יכול להגיע אליו בכוחות עצמו.

13 וכך יש יתרון ומעלה באותיות הדבור שיכולים להגביה את השכל למדרגה מאד נעלה מה שאין ביכולת השכל להשיג מצד עצם השכלתו כמו שנראה בחוש שע"י הדבור יתוסף השפעת שכל בשכלו.

כך גם לאותיות הדיבור יש יתרון ומעלה: הן יכולות להעלות את השכל למדרגה נעלית מאוד, שהשכל אינו יכול להגיע אליה מכוח ההיגיון שלו עצמו. הדבר ניכר מניסיון: באמצעות הדיבור מתווספת לתוך שכלו של האדם הארה של הבנה.

וכך הוא הענין בנפש האדם המדברת בתפלה הגם שהדבור הוא רק מלבושי הנפש ואין לו ערך כלל לגבי מהות הנפש עצמה שהאר' ממנה בלבד היא מתפשטת להיות שכל ומדות כו'

וכך הוא גם בנפש האדם המדבר בתפילה: אף שהדיבור הוא רק [אחד מ]לבושי הנפש, ואין לו שום ערך ביחס לעצם הנפש, שרק הארה ממנה מתפשטת ונעשית שכל ומדות וכו',

מ"מ מבחי' הדיבור נעשה אור מקיף להנשמה שמקיפה מראשה ועד רגלה להיות צרורה בצרור החיים את ה' ממש וכו' כמ"ש בלק"א מה שלא היה כח בנשמה מצד עצמה.

אף על פי כן, מבחינת הדיבור נעשה אור מקיף לנשמה, המקיף אותה מראשה ועד רגלה, כדי שתהיה "צרורה בצרור החיים עם ה'" ממש וכו', כפי שכתוב בלקוטי אמרים; דבר שהנשמה לא הייתה יכולה להגיע אליו מכוחה שלה.

14 והנה כתיב לא בגבורת הסוס יחפץ ולא בשוקי האיש ירצה רוצה ה' את יראיו כו'

והנה נאמר: "לא בגבורת הסוס יחפץ ולא בשוקי האיש ירצה; רוצה ה' את יראיו" וכו'.

כי בחי' אותיות שהם בחי' סוסים הם בחי' גבורות וכענין וגבורתך ידברו. וגבורותיך יגידו. להודיע לבני האדם גבורותיו.

שהרי האותיות, שהן בחינת "סוסים", הן בחינת גבורות, כמו שנאמר: "וגבורתך ידברו", "וגבורותיך יגידו", "להודיע לבני האדם גבורותיו";

שהם בחי' צמצומים ומסכים הרבים מינים ממינים שונים כדי להתהוות עולמות עליונים ותחתונים שבאמת הן הם גבורותיו כו'

שהן בחינת הצמצומים והמסכים הרבים, ממינים שונים, כדי שיתהוו עולמות עליונים ותחתונים; ובאמת, הן הן "גבורותיו" וכו',

דכולא קמיה כלא חשיב והוא צופה ומביט עד סוף כל הדורות וקורא הדורות מראש ובמחשבה אחת ברא את העולם כו' כמ"ש במ"א:

שהרי "כולא קמיה כלא חשיב", והוא "צופה ומביט עד סוף כל הדורות", ו"קורא הדורות מראש", ובמחשבה אחת ברא את העולם וכו', כמבואר במקום אחר.

15 וזהו יש קונה עולמו בשעה אחת. פ"י שכל בחי' תענוגי הנבראים מה שיכול להיות נמשך לנברא בעל גבול להיות מקבל תענוג מזה ואפילו תענוג רוחני וג"ע העליון נק' בחי' יש. וכמ"ש להנחיל אוהבי יש. וזהו [פירוש] "יש קונה עולמו בשעה אחת". כלומר, כל התענוגים של הנבראים — כל מה שיכול להימשך לנברא מוגבל, כך שיוכל לקבל ממנו תענוג, ואפילו תענוג רוחני וגן עדן העליון — נקראים בחינת יש, "משהו". וכמו שכתוב: "להנחיל אוהבי יש".

16 והנה בחי' יש זה קונה עולמו כשנכלל בבחי' שעה אחת שהוא בחי' מחשבה אחת שבה כו' ברא את העולם.

והנה, בחינה זו של יש "קונה את עולמו" כשהיא נכללת בבחינת "שעה אחת", שהיא בחינת "מחשבה אחת" שבה וכי' ברא את העולם.

וזהו לא בגבורת הסוס יחפץ. פ"י שאינו מאיר חפץ ה' בגבורות וצמצומים בחי' האותיות לבדם כי האומר אין לי אלא תורה כו'.

וזהו [הפירוש של] "לא בגבורת הסוס יחפץ": חפץ ה' אינו מאיר בגבורות ובצמצומים, בחינת האותיות, כשהן לעצמן, שהרי "האומר אין לי אלא תורה" כו'.

וכן לא בשוקי האיש המחזיקים בחי' הסוסים דהיינו הדעת והמחשבה הצריך לדבור ומעשה בלבד בזה אין חפץ ורצון ה' מאיר כ"כ.

וכן "לא בשוקי האיש", האוחזים ב"סוסים": כלומר, הדעת והמחשבה שנצרכות לדיבור ולמעשה בלבד. בזה אין חפץ ורצון ה' מאירים במידה רבה כל כך.

אלא רוצה ה' שמאיר חפצו ורצונו בפנימיותו את יראיו דהיינו מי שהוא בבחי' בטול כמו שאמר משרע"ה ונחנו מה והוא מצד התפעלות הנפש מפני עצמותו ומהותו ית':

אלא, "רוצה ה'": חפצו ורצונו מאירים בפנימיותם של "את יראיו", כלומר, במי שנמצא במצב של ביטול, כפי שאמר משה רבנו עליו השלום: "ונחנו מה". הדבר נובע מהתרגשות הנפש לנוכח עצמותו ומהותו יתברך.

17 וזהו המיחלים לחסדו. פ"י שאין להם בחי' אהבה מצד עצמם להיות תשוקתם לדבקה בו ית' לרוות צמאונם בלבד

וזהו [פירוש] "המיחלים לחסדו". כלומר, אין להם אהבה מצד עצמם, כך שהכמיהה שלהם להידבק בו יתברך תהיה רק כדי להרוות את צימאונם;

אלא להיות המשכת חסדו חסד עולם מעולם ועד עולם ומיחלים כאשר ירד ויומשך מלמעלי ולא שהדבר נוגע לעצמם.

אלא [הם משתוקקים] שחסדו יימשך, חסד עולם, מעולם לעולם, והם מייחלים לכך שיירד ויימשך מלמעלה, ולא מפני שהדבר נוגע להם עצמם.

18 וזהו סוס ורוכבו רמה בים. פי' שבחי' האותיות דומ"ח מקור דעלמא דאתגליא שהן הן בחי' צמצומים וגבורותיו רמה והגביה עד בחי' ים הוא עלמא דאתכסיא

וזהו [פירוש] "את הסוס ואת רוכבו רמה בים". כלומר, את בחינת אותיות הדיבור והמחשבה, שהן מקור העולם הגלוי, והן עצמן בחינת הצמצומים וגבורותיו, העלה ורומם עד לבחינת יים", שהוא העולם הנסתר.

והיינו מפני כי גאה גאה שאתה הוא ה' לבדך כולא קמיה כלא חשיב לפניו כחשיכה כאורה דעלמא דאתכסיא ועלמא דאתגליא שוין.

וזהו מפני ש"כי גאה גאה": "אתה הוא ה' לבדך"; "כולא קמיה כלא חשיב", לפניו "כחשיכה כאורה", שהרי העולם הנסתר והעולם הגלוי שווים לפניו.

19 ולכן הפך ים ליבשה וזהו בנהר יעברו ברגל שם נשמחה בו. פי' בעצמותו ומהותו כביכול אך מפני כי בבחי' זו גם האויב אמר ארדוף כו'.

ולכן "הפך ים ליבשה", וזהו [פירוש] "בנהר יעברו ברגל, שם נשמחה בו": כלומר, בעצמותו ומהותו ממש, כביכול. אך מפני שבבחינה זו גם "האויב אמר: ארדוף" וכו'.

פי' שגם עכו"ם רוצים להיות יניקתם ואחיזתם משם מאחר שלפניו ית' כחשיכה כאורה וסוס ורוכבו רמה בים ולזה אמר עיניו בגוים תצפינה והסוררים אל ירומו למו סלה שאין לעכו"ם התרוממות זו

כלומר, גם עובדי האלילים רוצים לינוק ולהיאחז משם, מאחר שלפניו יתברך "כחשיכה כאורה", ו"סוס ורוכבו רמה בים". לכן נאמר: "עיניו בגוים תצפינה, הסוררים אל ירומו למו סלה", שכן לעובדי האלילים אין התרוממות זו;

אלא ויכסו מים צריהם ואין להם אלא ירידה מבחי' זו עצמה כי רם על כל גוים ה' וזהו סיבת נפילתם.

אלא "ויכסו מים צריהם", ומבחינה זו עצמה אין להם אלא ירידה, שהרי "רם על כל גוים ה'", וזו סיבת נפילתם.

אבל ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים כי המים להם חומה מימינם ומשמאלם פיי כי הנה ארז"ל על גי דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמ"ח.

אבל "ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים, והמים להם חומה מימינם ומשמאלם". כלומר, הרי אמרו חז"ל: "על שלושה דברים העולם עומד: על התורה, על העבודה ועל גמילות חסדים".

שהוא בחיי ימין ושמאל וישראל עלו במחשבה ולכך אומרים אשר קדשנו במצותיו שע"י המצות הם מתעלים

וזוהי בחינת ימין ושמאל. ו"ישראל עלו במחשבה", ולכן אנו אומרים: "אשר קדשנו במצוותיו", שכן באמצעות המצוות הם מתעלים

בקודש העליון שמשם שרש נשמתם ורוח אייתי רוח ואמשיך רוח ולכך אצלם סוס ורוכבו רמה בים והלכו ביבשה משא"כ הסוררים אל ירומו כוי כנ"ל:

אל הקודש העליון, שמשם שורש נשמתם, ו"רוח אייתי רוח ואמשיך רוח". לכן אצלם "סוס ורוכבו רמה בים", והם "הלכו ביבשה"; לא כן הסוררים, שעליהם נאמר "אל ירומו" וכו', כנ"ל:

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/torah-ohr/beshalach/3

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק